

ban olcsóbb is volna. Ma azonban nem az. Legalább sok árura nézve nem.

Akár általános közgazdasági, akár iparfejlesztési, akár fiskális nézőpontból ítéljük meg az áruk testére szabott kiviteli tarifát, az az országnak annál nagyobb hasznára lesz, minél kedvezőbbnek, minél tágabb körűnek fog mutatkozni a mai, hasonló célra alkotott és átdolgozásra szoruló díjszabásnál. A versenyviszonyokat kielőképen számon tartó kiviteli tarifa haldéktalan megalkotása alapfeltétele a Balkánra irányzott exporttörekvések valóra váltásának.

Egy kereskedelmi politikánk irányításában szerepet vivő személyiségtől hallottam nem régen azt a gondolatot, hogy a Balkán államaival kötött kereskedelmi szerződéseink tarifális vívmányai tulajdonképpen magyrészt idegen érdekeket szolgálnak, mert a monarchiának biztosított vámtételeket mindazok az államok igénybe vehetik, amelyek a legtöbb kedvezmény alapján kötötték meg szerződéseiket a keleti országokkal. Mivel a nyugati államok mind ezen az alapon rendezték a Balkánnal való kereskedelmi viszonyaikat, hazánk pedig édeskeves különleges áruval dicsekedhetik, minden nekünk biztosított vámfeszállítás végeredményben külföldi versenytársaink helyzetét könnyíti meg saját magunkkal szemben. Ebben az okoskodásban kétségtelenül sok igazság van. A kereskedelmi szerződéseknek már az Ausztriához való viszonynál fogva sem lehet ránk nézve az a feltétlenül kedvezőbb propozíciót teremtő hatása, mint ahogy azt a fejlettebb iparu államok szerződesei adják. Ceterum censeo: *országunk csak okos vasuti és a hajószállításra is kiterjeszkedő díjszabási politikával boldogulhat a Balkánon.*

be vehetik, kényszer munkára ítélhetik. Sophie-nak elrejt, eldugja a pénzt . . . Sophie . . . csak ő gyógyuljon meg.

*

Apám! . . . Édes jó apám!

A zsandárok durván odább taszítják a lánykát.

— Engedjenek . . . Az apám megy ott . . . A zsandárok nem engednek.

— Apukám, nézz rám, ne szégyeld magad, mondd meg nekik, hogy csak értem tetted!

— . . . Egy pillanatnyi kegyelet, az a kis lányom . . . a Sophie-m . . . könyörület . . .

A kíváncsi néptömeg, aki a gaz „síkkasztót” látni akarja, összeszoruló szívvel tekint rájuk. Valaki megindultan suttogja:

— A lányát megölelheti utoljára.

— Persze ehhez joga van, ez gázság, engedje oda azt a kis lányt, — orditozik egy vérmesebb néző.

Jaques lábai reszketnek: azt hiszi összeesik.

— Apuskám, mindent tudok. Majd én beszélek a bírókkal . . . Tudom, hogy értem szenvedsz. Felmentetlek, ne félj.

Már az utca közepén vannak. Utoljára hátralökve Sophie-t, a zsandárok megragadják a vállánál fogva a tolvajt és egy kocsiba lökik. A kocsi rögtön elindul.

— Mégse kutya az ember! Hallatlan!

— Vajon bűnös-e? A rendőrség annyiszor téved . . . Ki látta? . . . Szegény kisike!

Nyolc nap múlva . . .

(Saját tudósítónktól.) Bécsi jelentés tudatolja, hogy a hivatalos cs. kir. távirati iroda fel van hatalmazva annak közlésére, hogy *Storck* osztrák és magyar ügyvivőnek a belgrádi kormánynál tett lépése szombaton délben történt meg és így ettől az időponttól számít a nyolc napos határidő, *amelyen belül az autonóm Albánia területét a szerb csapatoknak teljesen el kell hagyniok.*

Ime: tehát három héttel azután, hogy a belgrádi Bismarck, *Pasics* Nikola Bécsben járt és ötnegyedóra hosszát nemcsak esküdött *Berchtold* grófnak, hanem a vasárnapi becsületszaván kívül még fogadást is ajánlott arra, hogy ezentúl gondosan respektálni fogja úgy a jóbarátság, mint a londoni megállapodás követeléseit, — három héttel ez ünnepies aktus után megint ott tartunk Szerbiával, ahol ezelőtt nyolc hónappal. Megint Szkutari előtt vagyunk, — azzal a különbséggel, hogy nikitát ezuttal Petárnak és Szkutarit Elbasszánnak hívják. Néhány nap előtt arról volt szó: mikor tiszteleg a szerb király Bécsben vagy Budapesten, ma azonban izgul a világ: nyolc nap múlva nem teszik-e tiszteletüket a mi tüzeink és bakáink a szerb király rezidenciájában?

Hallatlan és példa nélkül való Szerbia viselkedése azóta, hogy a bolgárok megverték a törököt és a románok hátulról tehetetlenné karolták a bolgárt. Azóta a szerb hazafiak úgy érzik, hogy csak a *tengervíz méltó arra*, hogy vele a szomjúságukat olthassák. Miután elsőségük a világ összes szárazföldi hatalmai között immár kétségtelen, illik, hogy Angliát is lefőzzék a tengeren.

Jóformán gallért se váltott még *Pasics* ur hazatérve idegen országból, már rohant a szkupstinába, hogy ott a földijeinek — egészen mást mondjon, mint amit *Berchtold* grófnak vallott. De a világnak csak igen rövid ideig kellett törni rajta a fejét: hol hazudott a híres Nikola: Bécsben-e, vagy Belgrádban? Már kiderült, hogy Bécsben. Ami nagyon könnyen megérthető. Belgrádban nehezebb lenne neki ez a mesterség: mert ott — mégis csak jobban ismerik.

A politikában, tudjuk, minden lehetséges. Ezért nem szabad kizártnak tartanunk azt a lehetőséget sem, hogy *Pasics* Nikola a szkupstinában se akart igazat mondani és nem az ő szándékán mult, hogy ez a dolog mégis megtörtént vele. Mindegy. A helyzet úgy alakult, hogy *Pasics* igazat mondott Belgrádban: de mostmár záros határidő alatt úgy kell alakulnia, hogy igazat mondott legyen Bécsben is. Szóval: ki fog derülni, hogy igazmondóbb diplomata nincs a világon, mint *Pasics*, még akkor is, ha éppen az ellenkezőjét mondja Belgrádban, mint amire esküdött Bécsben.

Szerbia ma egy nagy diadal után van. Legyőzte Albániát. Nyolc nap múlva egy még nagyobb diadal után fog állani. Mert akkorára legyőzte — saját magát. A győzelem annál könnyebben fog menni, mert a szerb körök már ismerik az utat nemcsak be Albániába, hanem ki is Albániából. A rettenetes csak az, hogy ezeknek a kéjutasításoknak mindig nekünk kell viselnünk a költségeit.

Döntött a közgyűlés a kenderakadémia ügyében.

— Nem ad ingyentelket a város. —

A városi bérföldek hasznosítása. —

(Saját tudósítónktól.) Hétfőn délután tartotta ebben a hónapban már a második rendkívüli közgyűlését a város törvényhatósági bizottsága. Amint megírtuk, a közgyűlés programján két tárgy szerepelt: a kenderakadémia ügye és mintegy *kétezerhat-száz hold* városi föld hasznosítása. A kenderakadémia ügyében a közgyűlés végleges határozatot hozott, amely szerint kimondotta, hogy az első ízben kért *huszonöt hold* telket az ismert feltételek szerint hajlandó átengedni, az újabban kért tizenöt hold *ingyentelket* azonban már nem, csakis abban az esetben, ha a földmivelésügyi kormány a tizenöt hold becsértékét hajlandó megfizetni a városnak. Attól a kedvezménytől nem zárkózott el a közgyűlés, hogy a *Löwy-féle* magántelekből kért 1200 holdat átengedje s ha ilyenformán a miniszter belemegy az egyezésbe, nem áll semmi akadály az intézet fölépítése előtt. Ha nem, akkor a város *lemond a kenderakademiáról*. A városi bérföldek hasznosítása tekintetében a tanács előterjesztésére az eddigi rendszer mellett maradt a közgyűlés, vagyis az eddigi feltételekkel adják bérbe továbbra is a városi földeket. Az ülés lefolyásáról az alábbi részletekben számolunk be.

A közgyűlésen *Bokor* Pál helyettes-polgármester elnökölt. A jegyzőkönyvet *Taschler* Endre főjegyző és *Rack* Lipót aljegyző vezették. Az ülés megnyitása után a közgyűlés a napirend tárgyalására tér át.

A kenderakadémia körül támadt bonyodalmakat több ízben ismertettük már. *Balogh* Károly pénzügyi tanácsos referált erről az ügyről. Ugy volt, hogy a földmivelésügyi kormány ez év őszén már építeti is a kenderakadémiát, sőt a munkálatokra kitűzték az árlejtést is. Közben azonban a földmivelésügyi miniszter fokozottabb igényekkel lépett föl a várossal szemben, amely már arra is hajlandó volt, hogy huszonöt hold telket — hét holdat teljesen ingyen, a többi évi száz korona bérért holdanként — bocsát a kenderakadémia rendelkezésére Ujszegeden. Néhány hét előtt a földmivelésügyi minisztérium arról értesítette a várost, hogy a kenderakadémiát csak abban az esetben tudja felépíteni, ha még 15 hold ingyen, tehát összesen *negyven hold* földet ad a város, de az elhelyezés szempontjából a negyven hold keretén belül szüksége van néhány hold magántelekre is. Ezeket persze a városnak kész pénzért kellene megvásárolni, amibe már csak a szükséges anyagi viszonyok miatt se mehet bele. De egyébként is, a pénzügyi bizottság, amikor az újabb áldozatok ügye egyik nemrég tartott ülése elé került, arra az álláspontra helyezkedett, hogy valamelyes kedvezményről lehet ugyan még szó, de még tizenöt hold ingyen telket semmiesetre sem adhat. De, hogy mindenképpen konciliáns legyen a földmivelésügyi kormánnyal szemben, javaslatba hozta, hogy a kért magántelekből 1200 négyszöglet vásároljon meg a város s azonfelül a saját telkéből engedjen még át öt-hat holdnyi területet, de negyvenet semmiesetre, még akkor sem, ha le kell mondanunk a kenderakademiáról.

A tanács javaslata az, hogy a földmivelésügyi miniszter kérte újabb, 15 hold telket a város csak abban az esetben engedje át, ha a miniszter a 15 hold becsértékét hajlandó volna megfizetni.

Obláth Lipót, majd *Somlyódi* István bizottsági tagok felszólalása után az elnök, minthogy köztulajdon átengedéséről van szó, *névszerinti* szavazást rendelt el. Az ered-